

בש"פ 4408/15 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4408/15

לפני: כבוד השופט ס' גוברמן

העורר: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים
מיום 15.6.2015 במ"ת 53478-05-15 שניתנה על ידי
כבוד השופט ב' צ' גרינברג

תאריך הישיבה: כ' בתמוז התשע"ה (7.7.2015)
בשם העורר: עו"ד יעקב קמר; עו"ד מירב זמיר

בשם המשיבה: עו"ד נילי פינקלשטיין

פסק-דין

1. לפני ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופט ב' צ' גרינברג), במ"ת 53478-05-15 מיום 15.6.2015, במסגרתה נקבעה קיומה של תשתית ראייתית לכאורית למיוחס לעורר בכתב האישום, ועל כן הוא נעצר עד תום ההליכים נגדו.

הליכי המעצר עד כה

2. נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירה של אינוס, לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. על פי עובדות כתב האישום, ביום 6.5.2015 שהתה המתלוננת, ילידת שנת 1998, בגן בירושלים יחד

עם מספר חברות, בעוד שהעורר וחבריו שהו שם גם כן. העורר וחבריו ניסו להתקרב לבנות, ועל אף שאלו ביקשו מהם להתרחק, הם הלכו וחזרו מספר פעמים. בשלב מסוים, ביקש העורר מהמתלוננת להתלוות אליו לשיחה, כאשר הציג את עצמו בשם "מוטי דן" וטען כי נולד בשנת 1997. העורר, אשר נשוי לאחרת, ציין בפניה כי "היא אשתו לעתיד" וכי הוא רוצה להכירה, והיא מסרה לו את מספר הפלאפון שלה. בשלב זה התקשר למתלוננת חברה לשעבר, וזו הלכה לפוגשו ולאחר מכן שבה לחברותיה.

3. עוד על פי עובדות כתב האישום, העורר שב וחזר לבקש מהמתלוננת שתתלווה אליו, אף שזו ביקשה שילך. לאחר זמן קצר הוא שב ולחש לה, בכזב, כי חברה מקיא בשירותים וביקש ממנה להתלוות אליו. מתוך דאגה לחברה הצטרפה אליו המתלוננת, תוך שהוא מוביל אותה לאזור מבודד. משהבינה המתלוננת כי העורר שיקר לה אודות החבר, הוא המשיך לומר לה כי חיפש מישהי כמותה וכשהיא רצתה לשוב לחברותיה הוא תפס בידה בחזקה ואמר לה להישאר במקום. לאחר מספר ניסיונות עזיבה מצדה, כשהיא מציינת שהיא רוצה ללכת, החל העורר לגעת בגופה ולנשק אותה. העורר הוביל את המתלוננת במעלה גבעה, שם נגע עוד בגופה, דחף אותה לאחור עד שנשכבה על גבה, הפשיל את חולצתה, הסיר את חצאיתה, התפשט בעצמו ונשכב עליה במהירות. אז, הוא החדיר את אצבעותיו לאיבר מינה, ולאחר מספר שניות החדיר גם את איבר מינו. העורר נע בתנועות משגל במשך מספר דקות עד שהגיע לסיפוקו. במהלך האירוע המתלוננת ציינה מספר פעמים כי לא נעים לה, ואף ציינה כי היא במחזור והיא לא רוצה שהוא יגע בה. כן היא ניסתה להתנגד באמצעות ידיה והיזהרה את פניה על מנת למנוע ממנו לנשקה.

4. לבסוף על פי עובדות כתב האישום, לאחר שהשניים התלבשו המתלוננת ביקשה לעזוב את המקום והעורר התעקש שהיא תישאר. מתוך פחד, היא אמרה לו כי תהיה עמו בקשר, ולאחר שהוא השתכנע הוא התיר לה לשוב לחבריה. כתוצאה ממעשי העורר המתלוננת נקלעה למצוקה נפשית, הסתגרה בביתה, הרבתה לישון וסבלה מכאבים גופניים ומפחדים.

5. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה בקשה למעצר העורר עד לתום ההליכים המתנהלים נגדו. בבקשה נטען כי נגד העורר קיימות ראיות לכאורה להוכחת האשמה המיוחסת לו, לרבות גרסת המתלוננת, עדויות בדבר מצבה הנפשי ושקרי נאשם. צוין כי קמה לחובת העורר עילת מעצר על פי סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), לפיה קיים יסוד סביר לחשש כי שחרורו יסכן את שלום הציבור. כמו כן טענה המשיבה, כי מסוכנות העורר מתעצמת נוכח עברו הפלילי המכביד, ונוכח העובדה כי הוא בילה למעלה מחמש שנים מאחורי סורג ובריח בשל עבירות אלימות וסמים. עוד ציינה המשיבה, כי מהראיות בתיק עולה שהעורר שתה שתייה חריפה עובר לאירוע, וכי הוא אובחן כ"בעל הפרעת אישיות דיסוציאלית".

6. ביום 15.6.2015 קבע בית המשפט המחוזי כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס לעורר; כי קמה לו עילת מעצר; וכי חלופת מעצר לא תועיל לאיון המסוכנות הנשקפת ממנו.

7. בית המשפט המחוזי התרשם כי גרסת המתלוננת בכללותה היא סדורה וקוהרנטית, גם אם נמצאים בה אי-דיוקים אשר אין בהם כדי לפגום בעובדה שהודעותיה מהוות ראיה לכאורה. בית המשפט ציין כי מן המפורסמות שאין לצפות מקורבן עבירות מין להפנים ולשחזר את פרטי פרטיו של האירוע הטראומתי, וכי בעניינו אין מדובר בסתירות היורדות לשורש העניין. עוד קבע בית המשפט כי הוא אינו מקבל את טענת העורר כי התנהגות המתלוננת לאחר האירוע מחלישה את הראיות, שכן אין "קורבן מין טיפוסי" ומתחם ההתנהגויות הוא רב.

8. בית המשפט המחוזי מצא ראיות לכאורה נוספות בהודעתה של חברה של המתלוננת אשר שהתה איתה באותו ערב ואצלה היא ישנה; בהודעות של בנות נוספות שהיו בגן באותו ערב; ובהודעות חברי המתלוננת להם היא סיפרה על המאורע. מנגד קבע בית המשפט, כי גרסתו של העורר כבושה ומלאת סתירות, וכן נמצאו סתירות בין עדותו

לעדויות חבריו ששהו בגן באותו ערב.

9. אשר לעילת המעצר, ציין בית המשפט המחוזי כי עבירת האינוס מקימה עילת מעצר סטטוטורית מבחינת המסוכנות הגלומה במעשה. בית המשפט התייחס לכך שבמקרים בהם בית המשפט סבור כי חלופת מעצר לא תאיין את המסוכנות, הוא רשאי שלא להזמין תסקיר שירות מבחן. בענייננו, סבר בית המשפט כי מסוכנות העורר היא רבה לנוכח הנסיבות הלכאוריות של העבירה, לרבות התחזותו לאדם אחר וגרסאותיו הכבושות במשטרה. כן התייחס בית המשפט לעברו הפלילי העשיר של העורר, בדגש על כך שלפני כשנה הוא סיים ריצוי של 51 חודשי מאסר בפועל. לכל זאת התווספה התרשמותו של פסיכיאטר מומחה מעצר אשר קבע כי העורר בעל הפרעת אישיות דיסוציאלית עם שימוש לרעה בסמים לאחר ניסיון אובדני. על כל האמור, קבע בית המשפט המחוזי כי חלופת מעצר לא תועיל במקרה זה והורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים המתנהלים נגדו.

הערר

10. מכאן הערר שלפניי, במסגרתו טוען העורר כי לא קיימת תשתית ראייתית לכאורית מספקת להוכחת אשמתו. העורר טוען כי אכן היה לו קשר מיני עם המתלוננת, אך לא מדובר בקשר שבכפיה, אלא בהסכמתה המלאה. עוד טוען העורר, כי המשיבה נמנעה מביצוע פעולות חקירה מתחייבות, ועל כן לא נאספו כל הראיות. כן הוא טוען, כי המשיבה "הרשתה לעצמה" להשחיר שורות מתוך הודעות העדים באמתלה של צנעת הפרט, ובקשותיו לחשוף את המוסתר נדחו. לשיטתו, מדובר באמירות על אורח חייה המיניים של המתלוננת, המעידים על דפוס בהתנהגותה, ועל כן הוא מבקש כי בית משפט זה יורה על המשיבה למסור את חומר הראיות המלא לידיו.

11. עוד בטענות העורר, שגה בית המשפט המחוזי משנקט גישה מקלה עם המתלוננת בשל היותה מתלוננת בעבירת מין, שכן, גישה כזו מפלה נשים לטובה רק בשל היותן "מתלוננות". לעמדתו, לא ייתכן שאשה אשר עברה חוויה כה קשה לא תוכל לשחזר את הפרטים, ובמקרה הנדון אין מדובר בקושי לשחזר, אלא בסתירות קשות ובוטות אשר מעידות על כך שהמתלוננת לא עברה אונס. העורר מציין כי לא ייתכן שהמתלוננת הצליחה לשלוט על פרץ הרגשות והכאב, וכי לא הגיוני שהיא הלכה לישון אצל נערה מזדמנת שזה עתה היא הכירה ואף למחרת בחרה בלילות בים ולישון אצל ידיד שהכירה זמן קצר.

12. העורר עומד על הקשיים הבולטים לשיטתו בגרסת המתלוננת, והם הליכתה עם גבר זר למקום מבודד באמצע הלילה; אי זעקה לעזרה ואי בכי; תיאור חברותיה לאחר ששבה מהמאורע כי היא נראתה להם "רגילה"; אי הליכתה באופן מידי למשפחתה או יצירת קשר עם איש מקרוביה ועם המשטרה; השמדת הראיות – כיבוס בגדיה; אי מציאת סימנים על גופה על אף שנטען כי היא הושלכה על הרצפה; והחלפת מספרי הטלפון בתום האירוע. לגרסת העורר, לא היה מקום להעדיף את גרסתה המפלילה של המתלוננת על פני גרסות תמימות לחלוטין שלו ושל חבריו. על כל האמור סבור העורר, כי לא ייתכן שקיימים סיכויי הרשעה סבירים.

13. אשר לעילת המעצר טוען העורר, כי על אף שקיימת עילה סטטוטורית בעבירת האינוס, הרי שאין זו חזקה שלא ניתנת לסתירה. לשיטתו, חולשת הראיות גוברת על עוצמת עילת המעצר. עוד טוען העורר, כי אין קשר הכרחי בין עברו הפלילי לבין מסוכנותו העתידית ביחס לעבירה זו. לבסוף טוען העורר כי שגה בית המשפט המחוזי משלא נדרש לבחינת חלופת מעצר בענייננו, וכי הצפי הוא שהתיק לא יסתיים לפחות בשנה הקרובה. העורר מציין כי הוא מוכן לכל חלופת מעצר ובכללה מעצר בית תחת פיקוח.

14. בדיון לפניי חזר בא כוח העורר על נימוקי הערר, בדגש על כך שחומר הראיות אינו מניח את הדעת. לשיטתו, בית המשפט מתעלם מראיות כבדות בחומר החקירה. בא כוח העורר טען כי מדובר בנערה אשר מקיימת יחסי מין מזדמנים מגיל 14, וכפי שהיא מציינת היא עושה זאת בשביל הכסף. בא כוח העורר גרס כי המתלוננת חששה שנכנסה

להריון מגבר אחר, ובשל היותה דתייה, ובשל ההסתרה ממשפחתה אודות חיי המין שהיא מקיימת, היא מצאה בהפללת העורר פתרון למצבה. עוד חזר בא כוח העורר על הטענה כי תמוהה התנהלותה של המתלוננת לאחר האירוע: העובדה שהיא לא סיפרה לקרוביה והמתנה עם הגשת התלונה מספר רב של ימים, וכן העובדה שהיא הלכה לישון אצל חברה, למחרת הלכה איתה לים, ובסופו של יום ישנה אצל בחור שהכירה מהאינטרנט ופגשה לראשונה בים. עוד התנהלות תמוהה שהציג בא כוח העורר היא ההליכה של המתלוננת בעקבות העורר, בעוד שהיא רואה שהוא הולך בכיוון ההפוך מהשירותים, ובכל עת היא יכולה לברוח. כן הוא טען, כי אין זה הגיוני שהיא לא צעקה בעת המאורע, או לכל הפחות ניסתה להתנגד. בא כוח העורר הוסיף ושאל כיצד לא נותרו סימנים, לרבות סימן השאלה שמתעורר סביב הגרביון שהיא לבשה, אשר לא נמצא ולא נדרש על ידי החוקרים.

15. זאת ועוד טען בא כוח העורר, כי לאחר אונס הנאנסת לא נותנת את מספר הפלאפון שלה לאנס. בא כוח העורר הציג את סדר הדברים, וטען כי על פי פלט השיחות נמצא שהם החליפו מספרים לאחר האונס, שכן מופיע כי בשעה 1:16 מתבצעת ביניהם שיחה. בא כוח העורר הוסיף כי למחרת, כשגבו מהמתלוננת עדות, היא שינתה את גרסתה וטענה שהחלפת המספרים נערכה לפני ביצוע האונס לכאורה.

16. באת כוח המשיבה עמדה על כך שהחלטת בית המשפט המחוזי מעוגנת בחומר הראיות ומתייחסת למרבית טענות העורר. לעניין החלפת המספרים, טענה באת כוח המשיבה כי לפי עדויות החברים, הם הגיעו לגן בסביבות חצות, ובשעה 1:07 היה ניסיון חיוג בין המתלוננת לעורר המלמדים על החלפת המספרים, כאשר תשע דקות לאחר מכן מתבצעת ביניהם שיחה של 44 שניות. לעמדת באת כוח המשיבה, אין זה ייתכן שבפרק הזמן של תשע הדקות התבצע האונס, וכי בהכרח הוא התבצע לאחר החלפת המספרים. באת כוח המשיבה הפנתה גם לעדויות החברות אשר סיפרו כי לאחר שהמתלוננת חזרה, היא לא הסכימה לדבר ולא צחקה. לעניין העובדה שהיא לא סיפרה להם דבר, ציינה באת כוח המשיבה כי מדובר בחברות רחוקות. כן ציינה באת כוח המשיבה, כי המתלוננת חששה שהוריה יגלו, כיוון שהם לא ידעו עד כה כי היא קיימה יחסי מין בעבר, והיא חששה שהם היו סוגרים אותה בבית. אשר לטענה כי לא נמצאו סימנים על בגדיה או על גופה, טענה באת כוח המשיבה כי המתלוננת לא תיארה שהעורר השתמש בכוח מופרז כנגדה, ועל כן ייתכן שלא נמצאו סימנים. לבסוף הפנתה באת כוח המשיבה לעברו הפלילי של העורר.

דיון והכרעה

17. סעיף 21 לחוק המעצרים מורה כי בית משפט יעצור נאשם עד תום ההליכים רק בהתקיימם של שני תנאים מצטברים – קיומה של תשתית ראייתית לכאורית וקיומה של עילת מעצר. באשר לתשתית הראייתית הלכאורית, נקבע כי רמת ההוכחה הנדרשת בהקשר זה אינה זו הנהוגה במשפט הפלילי, ודי בבחינת כוח ההוכחה הפוטנציאלי הטמון בחומר החקירה. על בית המשפט לבחון אם קיים סיכוי סביר שעיובודן של הראיות במהלך המשפט, במסגרת חקירה נגדית, וההכרעה בדבר קבילות ומשקל, יוביל בסופו של הליך להרשעת הנאשם (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 147-146 (1996) (להלן: הלכת זאדה)).

18. השאלה שבמוקד היא האם המשיבה הציגה תשתית ראייתית מספקת כדי לקבוע שקיימות ראיות לכאורה בעוצמה מספקת להוכחת העובדות המיוחסות לעורר בכתב האישום. מן הנודעות, כי בשלב בו נבחן חומר הראיות לצורך מעצר עד תום ההליכים, מקיים בית המשפט בחינה של הפוטנציאל הראייתי להרשעה, ומעריך את סיכוייה, בלא שנדרש הוא להכריע במשקלן ובמהימנותן של הראיות. עם זאת, כבר נאמר על-ידי בית משפט זה לא אחת, כי הבחינה הראייתית בשלב זה אינה בדיקה טכנית בלבד (הלכת זאדה, בעמ' 147). בשקלו מעצר עד תום ההליכים, קרי, שלילת החרות העלולה להיות לא קצרה, על בית המשפט לתת דעתו גם לעוצמתן הלכאורית של הראיות.

19. לגופם של דברים, תחילה יצוין כי אין מחלוקת בדבר הימצאותם של קבוצת הבנות וקבוצת הבנים בגן בירושלים, וכי הבנים יצרו קשר עם הבנות אשר ביקשו מהם להניח להן. כן לא נחלק על כך שהעורר ניגש למתלוננת ואמר לה שחברה מקיא בשירותים ושתלווה אליו, אלא שלגרסת העורר זה היה במטרה להקל על המתלוננת ללכת איתו בנוכחות חברותיה. אשר ליתר הממצאים העובדתיים במקרה שלפניי, קבע בית המשפט המחוזי כי המתלוננת הציגה גרסה סדורה וקוהרנטית, אף שנמצאו בה אי דיוקים קלים.
20. לעורר מספר טענות אשר לדעתו מעידות על כך שלא קמה תשתית ראייתית לכאורית מספקת כנגדו. בין טענותיו: דפוסי התנהגות המתלוננת בכל הנוגע לקיום יחסי מין; התנהלות המתלוננת במועד ולאחר האירוע; עדויות החברים והחברים אודות התנהגותה לאחר האירוע; ומועד החלפת המספרים בין המתלוננת לעורר. לאחר שעיינתי בהודעת הערר, בהחלטת בית המשפט המחוזי ובתיק החקירה ולאחר ששמעתי את טענות הצדדים, הגעתי למסקנה כי הונחה תשתית ראייתית לכאורית מספקת. אבחן עתה את טענות העורר אחת אחת.
21. אשר לדפוסי ההתנהגות שמייחס העורר למתלוננת, בטענה כי מדובר בנערה שכבר קיימה יחסי מין בגילה הצעיר, וזאת בשביל הכסף, לא מצאתי כי יש לתת לכך משקל. העורר מנסה לטעון כי המתלוננת נוהגת לקיים יחסי מין עם זרים, וכי המקרה שארע בגן בירושלים הוא אחד מאותם מקרים בהם היא בוחרת לקיים יחסי מין בהסכמה. ואולם, גם נערות אשר מקיימות יחסי מין באופן תדיר למרבה הצער נאנסות לעתים, ואיני סבור כי מנהגיה המיניים של המתלוננת יכולים להשליך על המקרה הקונקרטי.
22. בעניין התנהלותה של המתלוננת במהלך האירוע ולאחריו, אפתח ואזכיר כי מושכלת יסוד היא שניסיון החיים מלמד שאין "נאנסת טיפוסית", ומתחם התגובות הוא רחב ולעתים בלתי צפוי. היטיבה לתאר זאת השופטת ד' ברלינר בע"פ 9458/05 רחמילוב נ' מדינת ישראל, בפסקה ו' לפסק דינה (24.7.2006), בצינה כי:
- "התנהגות של קורבן עבירת מין נראית לעיתים לא הולמת, טיפשית, לא ראויה, ועדיין היא משקפת את האמת, ואינה מצביעה על כך שהמתלוננת שיקרה. בע"פ 599/02 פרי נ' מדינת ישראל (לא פורסם) נאמר בנושא זה:
- 'אכן, יכול שהתנהגותה של מתלוננת בעבירת מין (ואולי גם התנהגותו של מתלונן אחר הנתון במצוקה) תיראה למשקיפים עליה ממרחק של זמן וממרומי יישוב הדעת ושיקול הדעת של המשקיפים, מוזרה, בלתי הגיונית, בלתי נבונה ואולי אף מטופשת. יכול שאנו, היום, כאן, היינו נוהגים אחרת. אולם, אין לשכוח שאדם - אפילו הוא נבון ומיושב מטבעו - עלול להידחף על ידי תחושה של לחץ ומצוקה להתנהגות שאינה מתיישבת, לכאורה, עם תבנית אישיותו. עוד אין לשכוח, כי בבואנו להסיק מסקנות מן ההתנהגות, אין אנו עושים זאת בגדר 'ביקורת התבונה', שבה, אלא בגדר ניסיון לקבוע אם נעברה עבירה. לעניין זה יש לבחון את מכלול הפרטים של ההתנהגות על רקע נסיבות הפרשה כולן, כדי לאתר ולזהות את ההסבר הנכון והאמיתי להתנהגות'."
23. טענת המפתח בגרסת המתלוננת במועד האירוע היא כי היא פחדה מהעורר. פחד איננו בהכרח תגובה רציונלית, והוא יכול להתעורר ולבוא לידי ביטוי באופנים שונים אצל בני האדם. דומני כי ניתן יהא לבחון את עומק הטענה אך בשלבים מתקדמים של ההליך, ובשלב זה מדובר בטענה סבירה המבססת נימוק להתנהגותה. טענה נוספת

בגרסתה לאחר האירוע, הייתה כי היא חששה שמשפחתה תגלה כי היא כבר קיימה יחסי מין בעבר, ועל כן היא הסתגרה ולא סיפרה. העורר טוען כי אין זה הגיוני שהיא לא בחרה לשתף את קרוביה באופן מידי, וכי היא החליטה ללכת לים ביום שלמחרת ואף לישון אצל בחור שהיא הכירה זה עתה. והנה כאמור, איני מוצא לנכון לקבוע כי מדובר בהתנהגות שאינה הולמת בחורה שנאנסה, וכפי שיתואר להלן, ניכר מעדויות חברתה כי היא הביעה גם תגובות "קלאסיות" המעידות על היותה במצוקה.

24. בדבר עדויות החברים והחברות לאחר שהמתלוננת שבה מהאירוע, העורר טוען כי חברותיה תיארו את התנהגותה כ"נורמלית", וכי הן לא מצאו סימני חשד בתגובותיה. כן הוא טוען, כי אחת מחברותיה תיארה אותה אך כ"מובכת", ואין בכך כדי להעיד על מישהי שנאנסה. עם זאת, מעיון בחומרי החקירה עולה, כי החברה אשר אצלה ישנה המתלוננת באותו ערב, הודיעה שהמתלוננת נראתה "מבוהלת" ו"ממש מבולבלת: כששבה (בשורות 12, 13 ו-33 להודעתה מיום 12.5.2015). כן היא ציינה בהודעתה כי המתלוננת סיפרה שהפחד שיתק אותה (בשורה 15 להודעתה מיום 12.5.2015). חברתה תיארה כי ביום שלמחרת, כשהן הלכו לים, המתלוננת ציינה כי "זה כמו חלום שחור שקרה" (בשורה 36 להודעתה מיום 12.5.2015). כמו כן, בהודעתה מיום 17.5.2015, מתארת החברה כי המתלוננת הייתה "בשוק, כאילו מישהו החטיף לה סטירה", וכי היא נאלצה לתחקר אותה בשאלות שמובילות אותה לספר על המקרה. עוד בהודעתה מיום זה, סיפרה החברה כי המתלוננת ישנה איתה יחד במיטה כשהיא "הייתה מכווצת כזאת" (בשורה 33 להודעתה), וגם כשהיא התעוררה בבוקר היא ראתה אותה מכווצת. היא הוסיפה כי למחרת המתלוננת הייתה מנותקת וענתה באדישות לשאלותיה.

25. הנה כי כן, ההודעות שנתנה החברה הקרובה של המתלוננת, בשונה משתי החברות האחרות אשר העידו כי הן אינן קרובות מאוד למתלוננת, מעידות על כך שהמתלוננת הייתה במצוקה לאחר האירוע. תיאורה של החברה הנוספת, אשר ראתה במתלוננת אך "מבוכה", אינה מספיקה כדי להפריך את הקושי שמתעורר במסגרת הודעותיה של החברה הקרובה, אשר שהתה עם המתלוננת שעות ארוכות לאחר האירוע. יצוין כי בהודעות חבריו של העורר לא נמצא תיאור אודות המתלוננת, כי אלו תיארו שהעורר נעלם להם והם שבו לקחת אותו בשעה מאוחרת יותר באותו ערב.

26. נותרה טענת העורר בדבר מועד החלפת המספרים בין המתלוננת לעורר. העורר מבקש לטעון כי החלפת המספרים נעשתה לאחר האירוע, דבר אשר מעלה קושי בקיומו של אונס, כי אין זה הגיוני שנאנסת תנדב את מספרה לאנס. ואולם, על פי עובדות כתב האישום העורר ניגש למתלוננת בסמוך לשעה 1:00. מנקודה זו ועד לרגע שבו הם התרחקו לשיחים, המתלוננת עוד פגשה את חברה לשעבר, שהתה עמו זמן מה, שבה לחברותיה, ורק לאחר מכן ניגש אליה העורר בשנית ואז הם התרחקו. ידוע כי על פי פלט שיחות, בין המתלוננת לעורר נערכה שיחה של כ-44 שניות בשעה 1:16. בטווח הזמנים שתואר עתה, איני סבור כי ניתן בהכרח לומר שמספרי הטלפון הוחלפו לאחר קרות האירוע, ויותר סביר כי המתלוננת נתנה את מספרה מבעוד מועד. במהלך 16 הדקות שבין המפגש הראשוני בין העורר למתלוננת, ועד לשיחה שעלתה מפלט השיחות, התרחשו מספר דברים וקשה לטעון כי ביניהם התרחש גם האירוע המדובר.

27. אם כן, על אף הדברים שהעורר ביקש להיאחז בהם, לא ניתן להתעלם כי הדברים מתיישבים גם על פי גרסתה של המתלוננת, אשר כאמור, נמצאה סדורה וקוהרנטית בבית המשפט המחוזי.

28. בנסיבות אלה, דעתי היא שאין מקום לשנות ממסקנתו של בית המשפט המחוזי, ואני קובע כי הונחה תשתית ראייתית לכאורית כנגד העורר, וכי דין הערר להידחות.

ניתנה היום, כ"א בתמוז התשע"ה (8.7.2015).

ש ו פ ט
